

EMIL PEJHOVSKÝ

ZE VZPOMÍNEK NA PROF. M. ROSTOHARA

Před 67 lety, v r. 1931, jsem začal studovat na FF MU obor filozofii. Záhy jsem se stal knihovníkem filozofického semináře u prof. J. L. Fischera. Odtud jsem přešel k prof. M. Rostoharovi jako vědecký pomocník, a to po odchodu dr. Ludmily Kolářikové, která začala učit na gymnáziu. Živě se mi vybavují některé situace z této činnosti. Prof. Rostohar byl náročný na přesnost, která se mi někdy zdála až puntičkářská, a teprve ve vlastní práci jsem tuto jeho vlastnost oceňoval. Při zadávání úkolu choval se přátelsky, dovedl poradit i zhodnotit vykonanou práci. Prováděl jsem jazykovou úpravu jeho textů, zajišťoval jsem potřebný materiál pro semináře, oznamoval jsem časovou změnu ve výuce psychologie na Pedagogické akademii, v době jeho nepřítomnosti jsem prováděl i opakování látky z psychologie v seminářích na Pedagogické akademii. Umožňoval mi, abych se také podílel na příspěvcích do Pedagogické encyklopedie, kterou redigoval prof. Uher. Všechny tyto činnosti, které jsem konal, mi daly možnost získat řadu zkušeností.

Prof. Rostohar dále zdůrazňoval, že psychologie má velký význam pro praxi. Když jsem začal pracovat ve Zlíně u firmy Baťa v psychotechnické laboratoři v r. 1937, vyhověl mému pozvání a přijel se podívat do této laboratoře, kterou jsem v té době vedl a rozšiřoval. Ochotně vyšel vstříc mé prosbě a uskutečnil tam několik přednášek pro osobní referenty. Později se také v přednáškách na fakultě odvolával na spojení teorie s praxí, jak tomu bylo ve Zlíně. Spolu s prof. Rostoharem zavítal do Zlína také prof. Jan Uher, kterého zajímalo zejména podnikové školství.

Měl jsem to štěstí v životě, že jsem se ve studiu na FF MU setkal s tak významnými osobnostmi, jako byl prof. M. Rostohar, prof. J. L. Fischer, prof. I. A. Bláha, prof. Jan Uher, na něž s vděčností a s dojetím stále vzpomínám.

VZPOMÍNKA NA STRÝČKA ROSTOHARA

Program našeho sympozia byl obohacen srdečnou zdravicí, která zazněla z magnetofonového pásku. Nejprve všechny překvapilo přivítání našeho slovin-

ského hosta prof. Vida Pejha v rodné slovinštině: Dobro došli. Pak to byl srdečný projev v dělosti, s nímž stále vzpomíná na svého strýce paní Slávka Benešová, rozená Vekoslava Misie; Rostoharova žena Lia byla sestrou její matky. Po smrti otce se jí M. Rostohar ujal, zajistil jí vzdělání a příkladnou výchovnou péči jak v Lublani a v Goleku, tak i v Brně. Jak dítě občas pobývala se strýcem v Psychologickém ústavu. Později, již po svém odchodu z Brna se ještě také přijet podívat na jejího nápadníka a s ním se schválil. Pak se setkali po dlouhé pauze v r. 1957 v Brně. Poslední setkání už bylo u lékaře tvrdohlavého pacienta v nemocnici Novo Mesto krátce před smrtí M. Rostohara.

Jak to bylo ve vzpomínce s dojetím vyjádřeno, strýček Rostohar byl paní Slávce (alias Božena, jak si pojmenoval) vším... Výslovně dodala, že také za vše co dodnes zná, pokud jde o poznání lidí, vděčí jí; rozšířil její vzdělání o lidovědoznáectví.